

Varga Melinda

SEM A FÉRFIBAN,
SEM A TÁJBAN

honvág

ahol azúr gerincek közt
a lator szél érzéki dallamot
duruzsol a nyúlánk nyár fülébe
és egyre több nyaraló épül
a sziklák testébe
ahol kutyaként kóborol a medve
ahol már a plázából szerzik be a lekvárt
bőröm alá bújik a kora est hideg láza
ahol rendszerint későn kapcsolják fel a villanyt
a félhomályban sűrke kabátos közöny kuporog
a kocsmákba nem járnak egyedül a nők
a borivás rendszerint a férfiak dolga
míg az asszonyok kivasalják
már este a másnap fehér lepedőjét

nem beszélnek a létről
nem járnak színházba
és nem olvasnak
verseket sem
az esték szénaszagúak és egyszerűek
a szerelmesek korán házasodnak
a nők szeme köré gyorsan
sáncot szántnak a redők

érezed hogy nem tartozol már közéjük
a fenyőerdőről nem jut eszedbe
a cserépkályha duruzsoló monológja
a kopár legelők nem érzékelik
a gondolatok erezetét
a gyermekéveket melyekre
kényelmetlen emlékezni
amelyekben nincsen semmi romantikus
a kamaszlázadás magányát is
kitörlöd végleg
a szeretőkét akik
megtanítottak hazudni a vágyról
az apádét aki mindig valami mást akart belőled
akinek sose tudtál igazán megfelelni
csak kétevente jutsz eszébe amikor már
végképp nincs kinek kiöntse lelkét
és a sörösflaska sem könyörül meg rajta

idővel csak arra gondolunk ami boldoggá tesz
Édesanya Nagyszülők
akikről szeretnéd azt hinni
hogy csak véletlenül kerültek
egy zord környezetbe
amelynek sose leszél már a része

a lélek magánzárkája egyre tágasabb lesz

kávé helyett egy gyergyói reggelen

fagypontra alá süllyed a hőmérséklet
kávé helyett rád gondolok inkább
elképzelem igazi nyár van
fátyolfelhős és kék a kedvem
akár a szemed
az ég hűvöse huzatot
von a fenyők tűvállaira
beesik az eső a versbe